



LÁSZLÓFFY CSABA

Előbb megéltem, aztán kitalálom*



„A vágy – mint minden férfiban – természetesen belém is belém törte töviseit (...) a lehetőségek ingerkedése a legrosszabb esetben lázadás volt ez ellen a mélyebb, párszerű összetartozás ellen, amely mint két egy pertlire kötött baromfi, szétrugdalózó lelkünket is összetartotta.”**

*Ingerem, ingerültségem vajon
egy lírikusé?*

*Nem e percmagány –
az ingoványba fulladt értelem:
a pokoljárás önbizalma, az
árnyjátékok riasztó orgiái
után ránk szakadt üres látvány
teszi egyhangúvá szégyened,
szégyenem.*

A tabuvá tett témák mint áldozatok.

*Szelíden rendezni az örültséget(?)
– egy gondolkodó géniustól ennél
„papucshősebb” eszelősséget
nem is lehetne kiagyalni.*

*Fojt a magasság, bukott férfifej,
te földnek szegzett, irgalomra váró!
A téboly »állócellájából« hogyha
kilépsz („Köztünk a kard. Recseg az ág”),
gyökereket szakítva – az emléktömb*

* Havas Endre-parafraízis.

** A mottó s a kiemelt szavak Németh László napló- és versidézetek.

*a mélyben megrepedezett és lassan
porladni kezd már, elmeszesedett
klasszikus ereken mi ez? kamaszláz!” –:
hol a vértódulást elkövető-el-
állító rokonság?*

*Ilyen borús
éjszakán nem könnyű kilopni
a lelkedet, Mester, mikor a kételyt
te magad, a harmonikusnak mondott
Németh László ültetted volt el
másokban is. (Lám, alkat s példakép
ellen aligha van refugium !)*

*„Öntörvényesítő ösztön” – a férfié?
Mi ez: visszatérni az ósbozótba;
kacsaringós utakra? – Elvadított
agyrem! „özönvíz-magas” Ararát!*

Herceg *(én, erdélyiként, nyugtalan,
nemes volnék, vagy csak bizarr lidérc?) –,
néztek hát inkább nagyapám dió-
fájának dús koronája fölé,
hol tréfás, máig is illatozó
anekdotákkal szállt tova
sorsom őrangyala.*

2006. szeptember 17.